

Prædiken Trinitatis søndag '25. Steffen Ringgaard Andresen

Trinitatis søndag 25. kl. 10 1.tr.

Salmer: 725,434,450,285,145,292,312, vs. 5-6,11

To verdener

Nikodemus minder mig om en pige, nogle af jer har hørt om før. Da hun var omkring de syv, pegede hun en dag på et verdenskort på familiens køkkenvæg og spurgte: - *Mor, hvor ligger virkeligheden? – Hvad mener du?* spurgte hendes mor. Jo, se – der ligger K-I-N-A og R-U-S-L-A-N-D og U-S-A og se, der er lille D-A-N-M-A-R-K. Men hvor ligger Virkeligheden, mor?

Så viste det sig, at pigen jo så ofte havde hørt de voksne sidde og tale ved køkkenbordet.

Så kunne moren fx sige: - *Her hos os er der stor forskel på, hvor meget folk tjener, men i virkeligheden er alle lige meget værd!*

Eller faren kunne sige: - *Der er godt nok krig og uro mange steder i verden, men i virkeligheden vil befolkningen helst have fred.*

I virkeligheden var der også mad nok til alle. Og i virkeligheden skal man slet ikke kun tænke på sig selv, men også hjælpe hinanden.

Sikke et godt land! Helt anderledes end, hvordan det plejer at være her. Skulle de nu ikke tage en tur derhen? Hvor ligger det? Kan man tage toget?

Børn tænker konkret. Vi kan tænke abstrakt. I alternativer. Vi har sans for andet end det konkrete og foreliggende.

Vi siger:

I virkeligheden kunne vi...

I virkeligheden burde vi...

I virkeligheden er det sådan at...

Så taler vi om det, vi tror på, håber på, længes efter. Om det, vi holder for sandt og rigtigt. Og det svarer ikke altid til det, der er, som det plejer at være.

Nikodemus har hørt Jesus tale.

På den ene side lød det så godt – i Guds kongerige.

På den anden side gjorde det ham urolig. For det var anderledes end alt, han havde lært og det passede slet ikke med alt det, der var, som det plejede at være.

De sidste skal blive første.

Jamen, hvem er så hvem?

Hvad med alle de anstrengelser, man gør sig for at klare sig godt?

Det gælder om at tage sig sammen og gøre sig umage, havde han lært.

Det plejede at være sådan, at anstrengelse lønner sig.

Du skal tilgive din broder 77 gange.

Jamen - skal han da aldrig lære at opføre sig ordentligt overfor mig?

Det gælder om at leve anstændigt, havde han lært.

Det plejede at være sådan, at man må svare enhver sit.

Du skal vende den anden kind til.

Jamen, skal jeg så finde mig i hvad som helst?

Der er konsekvenser af at opføre sig dårligt, havde han lært.

Det plejede at være sådan, at man må svare for sine handlinger

Guds lader sin sol stå op over både gode og onde.

Jamen, er det da lige meget, hvordan man lever?

Der må gå rimeligt og retfærdigt for sig, han har lært.

Det plejede at være sådan, at urimelighed og uretfærdighed førte til skævhed og misundelse.

Jesu ord går ligesom imod alt, hvad han har lært. Og imod det, der er, som det plejer at være.

Så står han op af sin urolige søvn for at spørge Jesus om, hvad der er meningen?

Hvad skal han mere lære for at komme hen til Guds kongerige?

Det ligger i tiden, at vi skal lære og ved at tage ved lære. Arbejde med os selv.

Det er svært.

Vi har vist ret vanskeligt ved at tage ved lære
Vi havner ligesom i det, der er, som det plejer at være igen og igen?

Den temperamentsfulde lader igen sit temperament løbe af med sig.
Pralhalsen kommer igen til at sige noget uden proportioner.
Den anmassende skubber igen andre til side.
Den konfliktsky kommer igen til at holde sin mund.
- *Åh nej, nu gjorde jeg det igen....*

Hvad skal Nikodemus lære?

Jesus svar lyder som et økseskaft:

Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. I må fødes på ny.

Apostlen Paulus var engang lærer i samme skole som Nikodemus.

Han skriver i dagens epistel:

Gud har indesluttet alle i ulydighed for at vise alle barmhjertighed.

Karl Ove Knausgård fortæller, at når drengen Karl Ove vågnede om morgenen, lå han helt stille under dynen og lyttede.

Han lyttede efter sin fars skridt.

Han kunne høre på skridtene nedenunder, hvilken ånd, der ville herske i huset hele dén dag.

Den afhang af farens humør.

Som regel skulle han sige eller vise sig for meget.

Men liste stille rundt. Og sørge for at gøre nøjagtig, som faren sagde.

Ellers kom straffen.

Og faren kunne tolke alt som ulydighed.

Og han lod ikke Karl Ove være ulydig uden straf.

Når han mange år senere skriver, går det op for ham, at hvor meget han end tog ved lære og var lydig, så fik det ham aldrig til at være god nok.

Han fik aldrig sin fars anerkendelse.

Endsige kærlighed.

Og når den voksne Karl Ove forsøger at blive til noget, så er det stadig den lille, der forsøger at undgå straf og vinde sin fars anerkendelse.

Sådan kan religion være.

Og var det vist for Paulus.

Indtil det en dag som lyn fra en klar himmel gik op for ham, at sådan skal vi i virkeligheden ikke tro om Gud.

Men er vi da alle gode nok?

Nej. Gid det var så vel.

Gud har ladet alle være ulydige.

For at straffe?

Nej!

For at lære os lydighed?

Nej!

For at tryne os?

Nej!

For at minde os om, at vi er syndere?

Heller ikke!

For at vi skal tage ved lære?

Ikke engang?

Gud har ladet alle været ulydig for at vise alle barmhjertighed! For at kunne tilgive dem alle sammen.

Hvor utroligt glædeligt skriver han.

Og vi behøver ikke engang give ham noget først!

Her handler det ikke om at lære og tage ved lære.
Guds kongerige har vi fået fødsels- og indfødsret til.

En lang fredag så Nikodemus Jesus blive korsfæstet.

Og kom i tanker om hans ord:

Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal menneskesønnen ophøjes.

Og havde Jesus ikke engang sagt, at han ikke kom for at straffe os for skyld, men for at være den, som vi må hænge op på vores skyld?

Hvad forstod han?

På den ene side møder han Jesus' ord om Ånd og genfødsel så konkret som en syvårig. Jesus sagde: *Nu skal du høre. Kun den, der bliver født igen, kan se Guds kongerige.* – så svarede Nikodemus: *Hvordan kan et voksent menneske kravle tilbage i sin mors mave og blive født en gang til?*

På den anden side møder vi ham igen i slutningen af Johannesevangeliet:

Jeg læser:

Josef af Arimatæa bad Pilatus om tilladelse til at tage Jesus' lig ned. Det fik han lov til, og han kom og tog liget ned. Nikodemus kom også. Det var ham, der engang var kommet til Jesus om natten. Han havde en olie med, som han havde blandet af myrra og aloe, cirka 30 kilo. De tog liget og bandt det ind i stofstrimler sammen med duftolien, sådan som man plejer ved en jødisk begravelse.

Sådan som man plejer. Der blev Nikodemus. I det, der var, som det plejede at være. Men han deltog også i Jesu begravelse og blandede som forberedelse hertil 30 kilo olie af samme kostbare myrra, som de vise mænd engang bragte Jesusbarnet i Betlehem – og af aloe. Det har været dyrt. Rigtig, rigtig dyrt. Men det var ikke som det offer, han plejede at give i templet. Det var udtryk for et hjerte, der flød over i en taknemmelig og generøs gestus.

Og sådan blæste der nye vinde i alt det, der var, som det plejede at være.

En ny begyndelse var på vej.

Den begynder med at lytte til ordene.

Med undren. Og så med en vågnende taknemmelighed.

Nogle fødsler kan jo godt tage noget tid.

Amen